

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové ve věci

žalobce: **TALWIN a.s.**, IČO: 28265769
sídlem Pražská 720/31, 430 01 Chomutov
zastoupen JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou
sídlem Pujmanové 1546/40, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 16. 7. 2024,
č. j. 12476-89/2010-ERU,

takto:

- I. Rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 16. 7. 2024, č. j. 12476-89/2010-ERU, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 19 940 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Jany Svatoňové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 11. 2010, č. j. 12476-10/2010-ERU („původní rozhodnutí o udělení licence“), udělil žalobci s účinností od právní moci tohoto rozhodnutí licenci č. 111017212 na výrobu elektřiny pro výrobní elektřiny využívající slunečního záření o instalovaném výkonu 4,403 MW. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 12. 2010. Mezi podklady, které žalobce žalovanému k žádosti o udělení licence předložil, byla mimo jiné Zpráva o výchozí revizi elektrického zařízení ze dne 31. 10. 2010, č. BM 27-2010, vypracovaná revizním technikem M. B., Prohlášení o přechodu vlastnictví ze dne 3. 11. 2010 a Protokol o převzetí díla ze dne 3. 11. 2010.
2. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2019, č. j. 46 T 1/2017-4458, (dále též „trestní rozsudek ve věci statutárních orgánů žalobce“) bylo rozhodnuto, že Ahmad Raad jako místopředseda představenstva žalobce a Ing. Vladimír Čermák jako předseda představenstva žalobce spáchali zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, revizní technik M. B. spáchal pomoc ke zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a L. B. jako pověřený úředník Odboru výstavby a životního prostředí Městského úřadu v Duchcově spáchala přečin maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1, odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku. Závěry krajského soudu byly následně ve vztahu k obžalovaným Ing. Vladimíru Čermákovi, M. B. a L. B. potvrzeny usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 8. 2021, č. j. 2 To 58/2019-5549, a rozsudek krajského soudu se ve vztahu k těmto obžalovaným stal pravomocným.
3. Protože žalovanému vyvstaly pochybnosti o tom, zda vydání rozhodnutí o udělení licence nebylo dosaženo trestným činem, obnovil řízení vedené pod sp. zn. LIC-12476/2010-ERU. V rámci obnoveného řízení byla žalobci výrokem I. rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2024, č. j. 12476-78/2010-ERU, sp. zn. LIC-12476/2010-ERU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), udělena licence č. 111017212 na výrobu elektřiny pro výrobní elektřiny využívající slunečního záření o instalovaném výkonu 4,40190 MW. Licence byla udělena na 25 let ode dne vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti, přičemž den vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti a termín možného zahájení licencované činnosti nastávají dnem právní moci tohoto rozhodnutí. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že účinky rozhodnutí v obnoveném řízení ve vztahu k původnímu rozhodnutí nastávají ode dne právní moci uvedeného rozhodnutí, tedy od 9. 12. 2010. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí blanketní rozklad, který následně co do výroku I. vzal zpět a ve zbytku jej doplnil o odůvodnění. Rada Energetického regulačního úřadu (dále jen „Rada žalovaného“) napadeným rozhodnutím rozklad žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a současně výroku II. prvostupňového rozhodnutí.
5. Podle žalobce žádný právní předpis ani technická norma v letech 2009 a 2010 neobsahovaly bližší vymezení toho, jakou technickou úroveň musí energetické zařízení mít, ani povinnost revizního technika před vydáním zprávy o revizi zkontrolovat, zda skutečný stav výrobní elektřiny odpovídá projektové dokumentaci. Žalobce poukazuje na nejednotnost soudní praxe a zdůrazňuje princip zákazu retroaktivity. Pokud právní norma obsahuje pravidlo, které lze interpretovat různými způsoby, je třeba přijmout výklad, který je pro adresáta příznivější. Podle názoru žalobce je v rozporu s požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES ze dne 23. 4. 2009 o podpoře využívání energie

z obnovitelných zdrojů a o změně a následném zrušení směrnic 2001/77/ES a 2003/30/ES, aby se při posuzování technické způsobilosti výroben elektřiny vycházelo z pravidel předem jednoznačně nevymezených národními technickými normami. Proto soudu předkládá podnět k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie.

6. Žalobce dále tvrdí, že v době rozhodování trestních soudů se zpráva o revizi při ověřování bezpečnosti práce nevyžadovala. Žalobce nemohl žalovaného úmyslně uvést v omyl, neboť nedokončenost výroby elektřiny lze dovodit z rozhodnutí stavebního úřadu o předčasném užívání stavby. Pokud by pak žalovaný považoval revizní zprávu za nepravdivou, rozhodující pro nárok na podporu by měl být okamžik prvního paralelního připojení výroby elektřiny k distribuční soustavě, k němuž došlo ještě před koncem roku 2010.
7. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s jím navrhovanými důkazy a při hodnocení důkazů postupoval výrazně selektivním způsobem. Poukázal k tomu na nález Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2025, sp. zn. I. ÚS 2445/25.
8. Podle žalobce patří jeho případ do druhé modelové skupiny ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16, (dále jen „nález Ústavního soudu ve věci Mozolov“); nezákonnost původního licenčního řízení byla tedy způsobena pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc – jednotlivec. Protože se žalovaný svou odpovědností za vydání nezákonné licence zabýval pouze marginálně, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Navíc v posuzovaném případě nastala chyba primárně na straně žalovaného, neboť licence byla vydána, přestože žalovaný provedl ohledání na místě. V případě Ahmada Raada pak byla porušena zásada presumpce neviny, neboť Ahmad Raad ve výše uvedené věci nikdy nebyl pravomocně odsouzen.
9. Žalobce také tvrdí, že údaj o instalovaném výkonu výroby elektřiny, kvůli kterému byly revizní zprávy trestním rozsudkem označeny za nepravdivé, byl v revizních zprávách uveden nad rámec norem, a to na základě žádosti žalovaného, a proto nemohl mít vliv na vydání licence. Údaj o instalovaném výkonu byl rovněž předmětem šetření žalovaného při ohledání, a proto měl žalovaný právě v této části revizní zprávu zpochybnit.
10. Podle žalobce bylo v rámci řízení o udělení licence dostatečně prokázáno vlastnické právo k výrobě elektřiny, a to smlouvou o dílo, dohodou o předčasném užívání stavby a povolením k předčasnému užívání. Předávací protokol, označený trestními rozsudky za nepravdivý, je pouze dokumentem podpůrným a nemůže sloužit jako důkaz dokončenosti díla.
11. Nakonec žalobce namítá také nedostatky ve zjištění skutkového stavu ohledně data splnění požadavků pro vydání licence. Žalobce se domnívá, že dokazování, které proběhlo před trestními soudy, není pro žalovaného v obnoveném licenčním řízení závazné. I kdyby však závazné bylo, pak pokud je v odůvodnění trestního rozsudku uvedeno, že výroba byla plně dokončena v roce 2011, byl žalovaný povinen tuto skutečnost ve výroku prvostupňového rozhodnutí zohlednit.
12. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí ve výroku II. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí argumentů obsažených ve vyjádření žalovaného

13. Žalovaný předně odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí.

14. Podle žalovaného je kompletní stavební nebo funkční dokončenost výroby základní podmínkou pro vypracování řádné zprávy o revizi. Bez instalace fotovoltaických panelů či jiných nezbytných součástí se jedná o nefunkční zařízení ve stádiu výstavby, k němuž nelze udělit licenci. Revizní zpráva není způsobilá deklarovat požadovanou bezpečnost, neboť podstatná část technologie výroby byla instalována až v lednu 2011. Žalovaný dále uvádí, že prvního paralelního připojení k distribuční soustavě bylo dosaženo také na základě nepravdivých podkladů. S námitkou žalobce, že předávací protokol byl důkazem podpůrným, žalovaný nesouhlasí a uvádí, že tento dokument k určitému datu dokládá předání a převzetí výroby elektřiny jako dokončené.
15. K námitce neprovedení žalobcem navržených důkazů žalovaný sděluje, že závěry trestních soudů je vázán. Z trestních rozsudků nepochybně vyplývá, že v licenčním řízení byly předloženy nepravdivé dokumenty, jimiž byli pracovníci žalovaného uvedeni v omyl a jednali v dobré víře ve správnost předložených dokumentů. Provádění nového dokazování o skutečnostech, které již byly prokázány v trestním řízení, by bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení.
16. Co se týká námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že se úřední osoby trestného činu v souvislosti s vydáním licence nedopustily. Žalobce se snaží odpovědnost za veškerá pochybení přenést na žalovaného, avšak je to právě žalobce, který podnikl protiprávní kroky k získání licence ještě před koncem roku 2010. Trestním soudem bylo rozhodnuto, že šlo o úmyslný trestný čin, a tato skutečnost zcela vylučuje úvahy o jakékoli existenci dobré víry na straně žalobce, natož o poskytnutí právní ochrany.
17. Pokud jde o zrušení původního rozhodnutí o udělení licence a následné vydání rozhodnutí nového, licenci lze po jejím zrušení znovu udělit, ale pouze s budoucím datem platnosti. Správní orgán může pouze stanovit zrušující účinky rozhodnutí v rámci obnovy řízení na rozhodnutí původní. Pokud by byl žalobce v dobré víře, žalovaný by stanovil účinky zrušení rozhodnutí *ex nunc*; v této věci však žalovaný vyhodnotil okolnosti případu jako odůvodňující určení, že účinky nového rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutí původnímu nastávají *ex tunc*.
18. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

19. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
20. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

IV. A) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

21. Zdejší soud nejprve přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, či ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Takové vady však zdejší soud v rámci napadeného rozhodnutí neshledal.

22. Žalobce v žalobě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí. První část kapitoly IV. *Žalobní body – odůvodnění* žalobce nazval *1. Vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí*. Bez ohledu na název však ne všechny námitky v této části jmenované cílí na nepřezkoumatelnost; na tomto místě se tak zdejší soud bude zabývat pouze námitkou, že žalovaný konstatoval skutkový stav deklarovaný trestním rozsudkem, aniž by se vypořádal s důkazy navrhovanými žalobcem v rámci obnoveného řízení.
23. Žalobce v průběhu obnoveného řízení navrhoval důkazy k prokázání skutečnosti, že v době rozhodování o původní licenci byly splněny zákonné podmínky pro její udělení, a namítá, že se žalovaný s těmito důkazy nevypořádal.
24. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud se správní orgán určitou, pro věc významnou skutečností vůbec nezabýval. V kontextu vypořádání námitek účastníků řízení to zpravidla znamená, že by se správní orgán měl v rozhodnutí o opravném prostředku vypořádat se všemi námitkami, které byly v řízení uplatněny (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Nejvyšší správní soud dále dovodil, že se lze s námitkami účastníka řízení vypořádat též implicitně, prezentací od žalobce odlišného názoru, který bude přesvědčivě zdůvodněn. Absence odpovědi na daný argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí tak bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78). Odlišný případ představuje návrh účastníka na provedení důkazu, se kterým je třeba se v odůvodnění rozhodnutí vypořádat vždy. Neprovede-li správní orgán navržený důkaz, musí jeho neprovedení náležitě odůvodnit; v opačném případě se jedná o opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80).
25. Podle zdejšího soudu je námitka žalobce, že se žalovaný nevypořádal s důkazy navrhovanými žalobcem během obnoveného řízení, lichá. Rada žalovaného se námitce o neprovedení těchto důkazů věnuje na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že správní orgán nemůže provádět dokazování k těm skutkovým okolnostem, z nichž učinil trestní soud v pravomocném odsuzujícím rozsudku závěr o spáchání trestného činu a osobě jeho pachatele, a tuto argumentaci dále rozvádí. Rada žalovaného tak v napadeném rozhodnutí srozumitelně a v uspokojivém rozsahu osvětlila, z jakých důvodů k provedení navržených důkazů v obnoveném řízení nepřistoupila.
26. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné též proto, že žalovaný v rámci obnoveného řízení dostatečně nezkoumal, jaká je jeho míra odpovědnosti za vydání nezákonné licence v původním řízení. Žalovaný se omezuje na konstatování, že „[ú]myslné protiprávní jednání ze strany účastníka řízení pak za daných okolností rovněž vylučuje možnost „zavinění“ ze strany správního orgánu“.
27. Zdejší soud souhlasí se žalobcem v tom, že argumentace žalovaného k jeho odpovědnosti na vydání nezákonné licence může na první dojem působit poněkud stroze; Rada žalovaného se ke svému potenciálnímu zavinění explicitně vyjadřuje pouze v jediné větě. Ze samotné stručnosti argumentace však nelze bez dalšího usuzovat na nepřezkoumatelnost rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, č. j. 2 Ads 27/2003-47). Obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska jeho přezkoumatelnosti je nutno posuzovat jako celek a nikoli z něj dle potřeby separovat jednotlivé věty. Obdobné

judikoval i Nejvyšší správní soud, podle kterého orgán provádějící přezkum rozhodnutí není povinen reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; cílem je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (viz např. rozsudek ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 As 43/2021-41). Argumentace Rady žalovaného k odpovědnosti za vydání nezákonné licence počíná na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde Rada žalovaného připomíná závěry nálezu Ústavního soudu ve věci Mozolov, které posléze aplikuje na případ žalobce. Rada žalovaného dále srozumitelně popisuje, jakým způsobem došla k závěru, kdo způsobil nezákonnost původního rozhodnutí o udělení licence a proč nemůže žalobci svědčit dobrá víra ohledně práv nabytých z původního rozhodnutí o udělení licence. Svou argumentaci Rada žalovaného zakončuje konstatováním, že spáchání úmyslného trestného činu eliminuje možnost zavinění ze strany žalovaného.

28. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a Rada žalovaného se v jeho odůvodnění zabývala všemi námitkami žalobce, které také náležitě vypořádala. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak Rada žalovaného rozhodla, jakými úvahami byla při posouzení věci vedena a k jakému závěru na jejich základě dospěla. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tedy neobstojí.

IV. B) Přezkum věcné správnosti napadeného rozhodnutí

29. Spornou otázkou v této věci je zejména posouzení, zda je žalovaný v obnoveném řízení vázán závěry trestních soudů, zda byla nezákonnost původního rozhodnutí o udělení licence způsobena mimo jiné pochybením na straně žalovaného a především pak, ke kterému datu mají nastat zrušující účinky prvostupňového rozhodnutí vydaného v obnoveném řízení ve vztahu k původnímu rozhodnutí o udělení licence.
30. Zdejší soud se bude nejprve zabývat otázkou vázanosti žalovaného pravomocným trestním rozsudkem ve věci žalobce, neboť z výsledku posouzení této otázky bude vycházet při vypořádání dalších žalobních námitek.
31. Žalobce uvádí, že v průběhu obnoveného řízení žalovanému předkládal důkazní návrhy k prokázání skutečnosti, že výrobní elektrárna byla provozuschopná již před koncem roku 2010. Žalovaný se však omezil pouze na to, že konstatoval skutkový stav deklarovaný trestním rozsudkem, aniž by vzal v úvahu žalobcem navrhované důkazy. Podle žalobce není dokazování, které proběhlo v trestním řízení, pro žalovaného v obnoveném licenčním řízení závazné.
32. V daném případě žalovaný i jeho Rada dospěli k závěru, že z trestního rozsudku ve věci statutárních orgánů žalobce jasně vyplývá, že osoba jednající v rozhodné době jménem žalobce se dopustila trestného činu a předložila žalovanému revizní zprávu a předávací protokol obsahující nepravdivé údaje. Ve výrokové části je výslovně stanoveno, že výrobní elektrárna nebyla po technologické stránce dokončena a schopná bezpečného provozu, neboť v době vydání revizní zprávy teprve probíhala montáž konstrukcí a pokládka fotovoltaických panelů na dvou ze čtyř polí, nebyly dodány dva ze čtyř technologických kiosků, nebyly dodány žádné S-Boxy ani rozvaděče, již instalované panely nebyly zapojeny do stringů, nebyly položeny kabely DC rozvodů a nebylo provedeno kabelové propojení dalších technologických částí elektrárny, přičemž výrobní elektrárna nebyla po technologické stránce dokončena ani ke dni vydání původního rozhodnutí o udělení licence.

33. Podle žalovaného i jeho Rady závěry trestních soudů ukazují, že podmínky pro udělení licence nebyly splněny, původní rozhodnutí žalovaného o udělení licence bylo vydáno v důsledku spáchání trestného činu. Závěr obsažený v trestním rozsudku považoval žalovaný i jeho Rada za závazný, a proto nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy. Provedení žalobcem navrhovaných důkazů o skutečnostech, jež byly prokázány již v trestním řízení, by tak bylo nadbytečné a v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení.
34. Podle § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, „[o]bnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3 začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku.“
35. Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu „[j]estliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu“.
36. Podle § 57 odst. 3 správního řádu „[r]ozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán“.
37. Podle § 52 odst. 2 věty první s. ř. s. „[s]oud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu“.
38. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014-186, krajský soud nemohl „při přezkoumání rozhodnutí o licenci stěžovatele dospět k úplně jinému závěru než trestní soudy, tedy že podmínky pro udělení licence byly v době jejího udělení splněny a že to jasně vyplývalo ze správního spisu, když právě obsah listin založených ve správním spise byl odsuzujícími rozsudky zásadně zpochybněn ... Krajský soud byl v dané věci vázán trestním rozsudkem ve smyslu § 52 odst. 2 věta první s. ř. s. a nemohl si o těchto otázkách učinit svůj vlastní úsudek, neboť je bezpodmínečně vázán takovým soudním rozhodnutím.“
39. Z citovaných ustanovení správního řádu je patrné, že si správní orgán při rozhodování nemůže učinit vlastní úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a výrokem pravomocného trestního rozsudku je vázán. Obdobné platí také pro krajský soud při přezkumu správního rozhodnutí, neboť vyslovení viny v trestním řízení musí být respektováno ve všech dalších navazujících řízeních, včetně řízení soudního. Správní orgán a krajský soud pak nejsou vázány pouze závěrem, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, ale i tím, jak ke spáchání trestného činu došlo (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2026, č. j. 4 Afs 196/2025-35).
40. Právě uvedené však bylo modifikováno Ústavním soudem v nálezech ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09, ze dne 20. 11. 2025, sp. zn. I. ÚS 2445/25, a ze dne 29. 4. 2026, sp. zn. I. ÚS 2862/25.
41. Ústavní soud v nálezu ze dne 20. 11. 2025, sp. zn. I. ÚS 2445/25, vyslovil právní názor, že „[s]oud v řízení o správní žalobě právnické osoby není vázán trestním rozsudkem vydaným v řízení proti jejím jednatelům, v němž právnická osoba sama nevystupovala“. Ústavní soud vycházel z premisy, že ocitne-li se jednatel právnické osoby v postavení obviněného, jeho prioritou se stanou jeho vlastní zájmy, které mohou být v rozporu se zájmy právnické osoby, které je jednatelem. Existuje tak riziko, že jednatel v trestním řízení upřednostní výkon svého práva na obhajobu před řádným hájením zájmů právnické osoby. Právnická

osoba ve věci posuzované Ústavním soudem nebyla účastníkem trestního řízení a nemohla tak hájit svá práva a své zájmy. S ohledem na tuto skutečnost Ústavní soud uzavřel, že rozsudkem, který vzešel z trestního řízení vedeného vůči jednateři právnické osoby, není správní soud v řízení o správní žalobě této právnické osoby ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s. vázán, pokud právnická osoba v trestním řízení nevystupovala. Pravidlo uvedené v § 52 odst. 2 s. ř. s. je nutno vykládat tak, že se uplatní pouze ve vztahu k osobám, které vystupovaly v trestním řízení a mohly tak řádně hájit svá práva.

42. Optikou citovaného nálezu Ústavního soudu je třeba nahlížet také na případ žalobce, neboť ten se nachází v obdobné pozici. Žalovaný ve správním řízení s odkazem na vázanost odsuzujícím rozsudkem vydaným v trestním řízení ve věci někdejších členů představenstva žalobce odmítl provést žalobcem navrhované důkazy.
43. Zdejší soud tedy vyšel z nálezu I. ÚS 2445/25 a shledal, že žalovaný pochybil, pokud vystavěl odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko na závěrech trestního rozsudku, kterým se cítil být vázán podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ústavní soud uvedl, že s ohledem na odlišnost subjektů a s tím spojenou nemožnost právnické osoby uplatnit svá vlastní procesní práva v trestním řízení nemohou soudy (a potažmo i správní orgány ve správním řízení, k tomu srov. bod 22 nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2026, sp. zn. I. ÚS 2862/25) hledět na trestní rozsudek ve věci jednatelů společnosti jako na závazný podklad ve věci společnosti (ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s.). V takovém případě musí být účastníkovi (žalobci) před správními orgány a soudy dána možnost aktivně vystupovat na ochranu svých práv, zejména pak možnost zpochybnit skutečnosti zjištěné v trestním řízení a navrhopvat vlastní důkazy k prokázání alternativní skutkové verze (srov. náleze sp. zn. I. ÚS 2445/25, body 27–36).
44. Z bodu 38 nálezu I. ÚS 2445/25 pak vyplývá, že k takovému trestnímu rozsudku mohou soudy (a tedy opět i správní orgány ve správním řízení) přihlídnout „jen“ jako k běžnému listinnému důkazu. V nyní posuzovaném řízení ovšem žalovaný nehleděl na trestní rozsudek pouze jako na jeden z řady důkazů, které by hodnotil v souladu s principy dokazování. S odkazem na vázanost trestním rozsudkem žalovaný dokazování neprováděl, přestože žalobce řadu důkazních návrhů učinil (str. 7 napadeného rozhodnutí).
45. Ve světle závěrů nálezu I. ÚS 2445/25 tedy žalovaný pochybil. Obecným odkazem na vázanost trestním rozsudkem nemohl rezignovat na posouzení důkazních návrhů žalobce. Trestní rozsudek ve věci statutárních orgánů žalobce není privilegovaným důkazním prostředkem, který by vylučoval potřebu dalšího dokazování. Žalovaný tak neumožnil žalobci, aby hájil svá práva. Tím postupoval v rozporu se závěry vyslovenými v nálezu I. ÚS 2445/25.
46. Nebylo přitom na místě, aby zdejší soud za žalovaného důkazní návrhy žalobce vypořádal. Těžiště dokazování totiž leží ve správním řízení, navíc se jedná o značné množství důkazních návrhů a soud je oprávněn provést toliko doplňující dokazování, nikoli při dokazování zcela nahradit správní orgán.
47. Aniž by tak zdejší soud mohl posuzovat další žalobní námitky (včetně podnětu na položení předběžné otázky), nezbylo mu, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm se řádně vypořádá s důkazními návrhy žalobce, přičemž k trestnímu rozsudku ve věci statutárních orgánů žalobce přistoupí jako k jednomu z důkazních prostředků.

V. Závěr a náklady řízení

48. Soud tedy z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Nezbytnost zrušení napadené části prvostupňového rozhodnutí posoudí Rada žalovaného. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
49. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady žalobce jsou tvořeny částkou 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek a náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupkyně za dva úkony právní služby po 3100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024. Za jeden úkon právní služby uskutečněný po 1. 1. 2025 (účast na jednání soudu) činí odměna zástupkyně dle § 9 odst. 6, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025, 4620 Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 této vyhlášky 1 x 450 Kč, celkem tedy 14 870 Kč; k jejich zaplacení soud žalované stanovil přiměřenou lhůtu.
50. Na cestovním advokátky k soudnímu jednáním náleží náhrada za cestu z jejího sídla ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu (410 km) osobním automobilem s průměrnou spotřebou 7,2 l/100 km, ve vztahu k němuž předložila zástupkyně žalobce kopii osvědčení o registraci, ve výši 1151,30 Kč ($7,2 : 100 \times 410 \text{ km} \times 39 \text{ Kč}$) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 2 419 Kč jako základní náhrada ($410 \text{ km} \times 5,90 \text{ Kč}$), celkem tedy 3 570,30 Kč, a to podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 261/2006 Sb., zákoník práce, a podle vyhlášky č. 573/2025 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2026. Dále žalobci náleží náhrada za ztrátu času advokátky na cestě z Prahy do Brna a zpět za 5 hodin (10 započatých půlhodin) ve výši 1500 Kč podle § 14 advokátního tarifu, celkem 5070 Kč.
51. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně ve stanovené lhůtě 19 940 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. června 2026

Petr Šebek v. r.
předseda senátu